

Ο ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΗΤΙΣΜΟΣ.

τὸν ὥρῳν πρίχοντα χιλιάδων, ἐπ' αὐφελῶς μεταχειρισθεῖσάν τοι δακτύλῳ μὲν χιλιάδας διὰ τὰς φιλολογικὰς σπουδὰς, τὰς ὑπολοίπους δὲ διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς. Καὶ μολοντοῦτο ὅ,τι καὶ ἂν ἔμαθες τις ἀκόμη εἶναι μᾶθησις προκαταρκτικὴ, καὶ ἐκάστη ἐπιστήμη πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ πλειοτέρας ἐπιμελείας, ὅπως ἀποκατασταθῇ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντελής. Διότι εἶναι ὀλίγον τῶντι ν' ἀφιερώσῃ τις δεκακισχιλίας ὥρας εἰς μίαν τέχνην ἢ ἐπιστήμην. Ἄν θέλῃς δὲ νὰ βεβαιώῃς ἐρώτησον κιθαρῳδὸν ἢ ζωγράφον τινά, πόσον χρόνον ἔδωκάν τες πρὸς ἐντελῆ ἐκμάθησιν τῆς τέχνης του, καὶ ἂν ἐνθυμῇται νὰ σὲ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν θέλεις ἐκπλαγῇ διὰ τὸ πολυχρόνιον.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους πλέον καὶ ἐκείθιν, ὁ ἄνθρωπος, ἐγγὺς ὢν νὰ εἰσέλθῃ ἅπαξ διὰ παντὸς εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ ὀφείλει νὰ διανύσῃ, δὲν πρέπει πλέον ἀλόγως νὰ καταδραπανά τὸν καιρὸν τοῦ θέλει νὰ γίνῃ νομικὸς, ἱατρὸς, μηχανικὸς, ἢ μᾶλλον θέλει ν' ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐν τοῖς γράμμασιν ἢ ταῖς ἐπιστήμασι; βραχυτάτας πρέπει νὰ λογίζεται τὰς ἡμέρας.

Καὶ τινὲς μὲν, ἀναμφιβόλως, νομίζουσιν, ὅτι ἔσυχον ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ τῶν φθάσαντες εἰς κοινωκίην τινα θέσιν, ἐνῷ ἄλλοι εὐθύνας ἐτι δίδουσι τῶν τετρακίς ἢ πεντακισχιλίων ὥρῳν ἐκάστου τοῦς αὐτῶν ὁ ἔμπροσθεν ὅμως ἄνθρωπος οὐδέποτε θέλει παρίδῃ τὸν ἀληθὲς αὐτοῦ προορισμόν, ἀλλ' ὡς ὁ Πλάτων θέλει ἐξακολουθήσῃ νὰ μκνθάνῃ ἐχρὶ τῆς ὑστάτης αὐτοῦ ἡμέρας, δι' ἑαυτὸν μὲν αὐτ' ἀρχῇ, διὰ τὰ τέκνα τοῦ δ' ἀκολουθῶς.

Ἐπειτα, παρελθόντος μὲν τοῦ χρόνου τῶν περιηγήσεων καὶ τῶν ἔργων, περιοριθείσης δὲ τῆς ποταμειυτικῆς περιόδου, εἰσελεύσεται εἰς τὴν ἐρίδου τὴν συγκριτικὴν. Νέχι τότε τῷ ἑπεφύχθησαν εὐφροσύνη διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ιδεῶν, ἃς συνέλεξε καθ' ὅλην αὐτοῦ ἡν μακρὰν ὁδὸν τότε δὴ ἡ ἀξία τοῦ χρόνου καθίσταται μεγαλύτερα εἰς τὰ ὅμματά του, ἵπτει τὸ βλέμμα τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ πολλάκις γεννῶνται ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ θλίψεις ὀφινεῖς διὰ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κακὴν ρῆσιν τοῦ καιροῦ του. Τότε ἀντικείμενόν τι αἰσθῶν περιεργείας, εἰς τὸ ἐδαπνήσεν ἀνωφελῶς κατοντάδας τινὰς τῶν ὥρῳν του, δὲν τοῦ ἐμπνέει πλέον εἰμὴ ἀποστροφῆς αἰσθημα.

Εὐτυχὲς μολαταῦτα ἐκεῖνος ὅστις μεταμελεῖται διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ποιήσῃ καταλληλοτέρων πρὸς τὰς ἐνεστώσας αὐτοῦ ιδέας χρῆσιν τῶν ὥρῳν του, πάσας ὅμως λυσιτελῶς τὰς μετεχειρίσθη. Διότι, ὅταν ὁ οἰκονόμος τῶν ὥρῳν αὐτοῦ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ πορείας του, χωρὶς μόνον νὰ μᾶθῃ ἐξ ὅσων ὑποσχέθη εἰς ἑαυτὸν, ἢ ἀκόρεστος τοῦ μανθάνειν ἀνάγκη ἔσσεται δι' αὐτὸν μία τῶν καταπειστικωτέρων ἀποδείξεων τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω ἀναπτύξεως τῆς ἀθηνά-του ἡμῶν ψυχῆς ἐν τινὶ ἐτέρᾳ ζωῇ.

Π Γ.

Ἐν τῇ γενικῇ καὶ πολιτικῇ ἡμῶν ἀκινήσιᾳ, αἱ φησὶ ἤρχισαν πανταχόθεν νὰ κινῶνται, νὰ τρέχωσι, νὰ περιστρέφονται. . . . τράπεζαι, σάνιδες, τριβλία, πῖλοι, καὶ πᾶν σχεδὸν ἄψυχον ἔλαβε ζωὴν, ἐνῷ ἦσαν νεκρωμένα τὰ ἔμψυχα. Τί ἐδήλου τοῦτο; Ἀνεκαλύφθη ἐν Ἀμερικῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει μαγνητικὸν ρευστὸν, ὅπερ οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐμψύχων ἐνεργεῖ, ἀλλὰ θαυμασίως καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἀψύχων. Δικαιῶται λοιπὸν σήμερον ὁ Μέσμερος, ἐπαληθεύουσιν οἱ μῦθοι τοῦ Ἀλεξ. Δουμάς, ἀποδεικνύεται ἀληθὴς ἡ βασκανία, τὰ φίλτρα, τὰ μάγεια, αἱ μκντεῖζι, καὶ ὁ μαγνητισμὸς λαμβάνει ἐπισημονικὸν κύρος καὶ ἀναγνωρίζεται ὁ κύριος μοχλὸς τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῆσεων. Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα μέρη βεβηλῶς ἐγένετο ἤδη τὸ πείραμα τῆς Τραπεζῆς δὲν περιγράφομεν τοῦτο, ἀναμένοντες ἢ νὰ ἐξηγηθῇ ἢ νὰ ψευσθῇ ὑπὸ τῶν σοφῶν τὸ φαινόμενον τοῦτο.

ΟΙ ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΥΛΑΝ.

Ἀποῦ ὁ δανειστὴς ἐξαντλήσῃ πλέον πάντα τὰ συνήθη μέσα πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὀφειλομένου εἰς αὐτὸν, πορεύεται εἰς τοῦ ὀφειλέτου ἔχων ἀνὰ χεῖρας νεογαλακτίδος φύλλα, φυτοῦ δηλητηριώδους, καὶ ἀπειλεῖ ὅτι, ἂν ἀμέσως δὲν πληρωθῇ, φονεῖται. Ἄλλ' οὐδέποτε ὁ δανειστὴς δὲν περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν του διότι ὁ ὀφειλέτης, φρίττων εἰς τὴν θέαν τῶν φύλων τῆς νεογαλακτίδος, ἐξοφλεῖ ἀνευ ἀναβολῆς καὶ ἐκ παντὸς τρόπου πωλεῖ τὴν οἰκίαν του, ἢ, ἂν οὐδὲνα ἄλλον ἔχῃ πόρον, πωλεῖ ἐν τῶν τέκνων του. Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ὀφειλέτης φροντίζει τόσον πολὺ περὶ τῆς ζωῆς τοῦ δανειστοῦ ὅχι ἄλλ' ὑπάρχει νόμος τις παρὰ τοῖς Κεϋλανοῖς καταδικάζων εἰς θάνατον ἀποζημιώσεις τὸν καταστάντα αἴτιον αὐτοχειρίας ἄλλου. Δίναται ἤδη ἕκαστος νὰ λάβῃ ἰδέξιν πόσον ἐπιβλαβεῖς εἰσὶν αἱ συνέπειαι τοιοῦτου νόμου. Διότι, ἀπειλῶν ὅτι θὰ φονευθῇ, ἐπιτυχάνεις πᾶν ὅ,τι θέλεις, διότι φονευθεὶς μεγάλην βλάβην δύνασαι νὰ φέρῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου.

(Ἐκ τῆς ἱστορ. τῆς Κεϋλάν).

ΠΕΡΙ ΑΗΨΙΣ.

Βασιλική, ἢ Κόρη τῆς Χίου. — Αὐτόγραφος τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ἐπιστολή. — Ἐν ὅμα (διήγημα). — Ἑλληνικαὶ ἐπιστολαὶ Β'. Ἑρμοῦπολις καὶ Κυκλάδες. Ἡθὴ Ἀσιανὰ. — Ποιήσεις. Ἡ Νεότης, ὑπὸ Ε. Σαμαρτσίδη. Ἀφιέρωσις ὑπὸ Γ. Χ. Ζιλοκώστα. Ὁ τάφος τοῦ ποιητοῦ, ὑπὸ Μύρωνος Νικολαΐδου. — Ποικίλα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Βασιλιδέρη. — Αὐλίστρις Περσίας.

ΠΑΡΑΡΤ. Ὁ ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης.